

Inskriftens början begränsas nedåt till vänster av ett rakt streck, varpå följer *skarpi*. I **raiþi** har **s** blivit avglömt; det sista **i** korsas upptill av en fåra med samma riktning som bistaven till **† a**, men den kan svårligen antagas vara huggen. I **þonsi** har **o** formen **þ** och **s** är vänderuna. Ut i **iftir** har det första **i** en fåra på mitten, lik bistaven till **†**, men den är säkert icke ristad, runan alltså **i**, på **t** är staven krökt åt höger och av **Λ R** saknas övre stavens övre hälft. I **kupmut** har det andra **u** formen av **ŕ r**. Efter **sin** finnes intet skiljetecken, ej heller någon gränslinie.

Inskriften är alltså följande:

* skarpi * ⁵raiþi * ¹⁰stin * ¹⁵þonsi * ²⁰iftir * ²⁵kupmrt * ³⁰faþur * ³⁵sin

Av namnet **skarpi** finnes nom. sing. B. 640, L. 721, D I, 88 Karkstad, Vårfrukyrka sn, Uppl., ack. sing. **skarþa** D 8vo 46 Bond-Lundby, Lids sn, och L. 894 Råby kyrka, Södm., båda undersökta av mig 1899, samt D I, 187 Sällinge, Danmarks sn, Uppl.; Lundgren, *Personnamn*, finner det i ortnamnen *Skardebro* SD ns I, 304 (1403) och *Scardabec* Sm. SD I, 441 (1268).

Översättning: Skarde reste denna sten efter Gudmund, sin fader.

177. Söderköping.

Pl. LIX. Fig. 2 (B. 926).

Litteratur: B. 926; L. 1121; W. 54; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 152.

Peringskiöld säger runstenen vara »inmurader uthi Rådmannens Hans Larsons Gatuport», Broocman kallar den »en utnött runsten». Stenen är nu förlorad.

Enligt måtten i B. 926 har runstenen varit 1,55 m lång, 64 cm bred över slingkanten; Peringskiöld säger den vara liten. Ämnet har säkerligen varit granit.

Enligt B. 926 jämte de uppenbart riktiga rättelserna i L. 1121 av **þ†ŕŕ†††** till **þ†ŕŕ††† þorkair** och **††††** till **†††† letu** har inskriften varit följande:

asa · auk þorkair · auk · ali -- letu · reisa · iftir · tofa hir · uarþ · hakuu ·

Slutet uppfattar L. 1121 mindre lyckligt som **Hirvarþ hakva**, alltså förmodligen som en uppgift om ristaren; sista ordet är part. pret. *haggrvin* av verbet 'hugga', och **hir** måste då vara relativpartikeln 'som'. Jfr Ög. 93 Haddestad: **ar : uarþ : hauin** 'som blev ihjälhuggen'. Dessa båda ristningar likna varandra i flera andra avseenden, i det ormens huvud och stjärt samt slingknuten äro snarlika och båda bruka **† e**, men Ög. 93 brukar **u** för o-ljud, Ög. 177 däremot **þ o**, vilket är ett yngre drag. Tänkbart är dock, att dessa runstenar kunna utgöra ett äldre och ett yngre verk av samma ristare.

Inskriftens tredje namn är kanske **ali**, ehuru **i** har en kort bistav av **a** till höger, vilket kan vara felläsning av den följande punkten. Den fullständiga och de båda nedre hälfterna av staven därefter hava kanske varit **þ† þu**, nom. plur. neutr. *þō* av dem. pron., som sammanfattat de föregående namnen av olika kön.

Översättning: Ase och Torger och Alle de låto resa (stenen) efter Tove, som blev ihjälslagen.